

Καὶ τὸ αἰώνιο δροσοβόλημα τῆς ὕγρας, τῆς ἰσκιερῆς
 Μητέρας, πὸν δὲν τὴν φτάνουν, οὔτε Λεόντιων μουσιάκια
 Οὔτε ἀχιδοιὰ σπαδιὰ τῶν ἡλιων, «οὔτε λύπη,
 Οὔτε στεναγμός», καθὼς λένε καὶ σὺς κηδεῖες.
 Νὰ συλλογιστῆ κανεῖς, πὸν κλαῖνε σὺς κηδεῖες οἱ ἀκροατές.
 Ἐπὶ τὴν ψωραλέα συνήθεια βέβαια κι' ἀπὸ τὸ θῆμα τὸ
 [πομπῶδες.
 Γιατὶ στὸ βάθος δὲν ἔχει τίποτα λυπητερό, γὰ κλαίη κανεῖς.
 Γιατὶ στὸ βάθος αὐτῆς τῆς ἱστορίας εἶνε ὅλη ἡ ἀνάβλινση
 [τοῦ φρέατος τῆς ζωῆς.
 Εἶνε ἡ μύχια συνάντησις τῆς καρδιᾶς τῶν ἄστρων.
 Εἶνε ταξίδι γιὰ τὴν ἔνωσι μὲ τὴν οὐσία τῆς ρίζας τῶν
 [δέντρων.
 Εἶνε ἡ ἀπόθεσις στὴ γῆς. Γῆς τῆς δροσιᾶς καὶ τῆς ἐνμάρμας,
 Τοῦ οἴτου καὶ τοῦ ἐλαίου, τῶν πουλιῶν καὶ τῶν θηρίων.

1928, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

T. K. ΠΑΠΑΤΣΩΝΗΣ

RÉPONSE à MITSO PAPANICOLAOU

*en le remerciant pour sa dédicace en vers du
 volume "Aux fontaines du désir" de Montherlant.*

*J'ai lu tes vers, Mitso — mélancoliquement,
 vers le soir, au rebord assis de ma fenêtre :
 ils ont su doucement faire vibrer mon être ;
 toi seul, ami, tu sais et combien et comment !*

*Traqués et détraqués (trop mûris pour la douche !),
 nous sommes bien de ceux qui, criblés de désirs,
 ont déjà le plaisir, à chercher le plaisir,
 — et ne l'ont plus du tout, aussitôt qu'ils y touchent...*

14.6.1928

NAPOLEON LAPATHIOTIS